

[Korsgaard.]

kunde undlade — om det nogen Sinde vil komme, skal jeg i øvrigt lade være usagt — her fra Talerstolen at holde Vælgermødetale. De saglige Argumenter i Ministerens Indlæg var oprigtigt talt lig med Nul. Ministeren talte om, at han naturligvis var imod ødsle Kommuner, men hørte man nøje efter, sagde han i Virkeligheden, at saadanne gives ikke — og saa ved jeg ikke, hvorfor man overhovedet skal fremdrage dette Moment; selv om Ministeren kunde finde en eller anden, der var ødsel, saa blev det dog, naar alt kom til alt, Nul. Det minder mig stærkt om, at under Valgkampagnen — jeg havde jo ogsaa den Lykke at være med i det Slag — udtalte de Radikale, at de var inderligt imod Valutacentralen med al dens Tvang, men de stemte som bekendt gladeligt for den her for nogle Dage siden. Det er denne Sammenhæng imellem det gode, man vil, og det, som man nu altsaa engang ikke gør, der er saa betegnende for det radikale Parti i den Politik, som de i saa mangfoldige Tilfælde er inde paa.

Ministeren beskæftigede sig i høj Grad — jeg vil sige i Tankerne og skitsemaæssigt, for længere er han ikke kommet — med et Forslag, som han har fremsat i Landbokommissionen om noget, der skulde udligne Skattetrykket Kommunerne imellem. Jeg maa sige — og jeg ønsker at sige det herfra —, at jeg tvivler om, at en Kommission nogen Sinde har været misbrugt, som Landbokommissionen blev det, til at lægge Navn til en ikke i mindste Maade gennemtænkt Reform, saa lidt gennemtænkt, saa man endnu ikke engang har set Forslaget. Medens dog fornuftigvis Baggrunden for en Kommissionsbehandling altid maa være, at det, den fremkommer med, er vel underbygget, saa blev denne Udtalelse her overhovedet ikke i fjerneste Maade underbygget. De, der ikke var indforstaaet med det, fik, tror jeg, henimod 24 Timer til at sige enten nej eller ja, og saa spadserede dette Makværk af et Forslag ud til Befolkningen som et Kommissionsforslag. Jeg synes, det er en overmaade slet Behandling af Kommissioner; men Landbokommissionen afgik ogsaa meget hurtigt efter ved Døden — om det saa var af det Forslag eller af andre, skal jeg lade være usagt.

Men om dette Forslag vil Ministeren

sige — og det var egentlig hans Hovedindlæg —, at naar vi faar det, saa er Tingene klaret. Nej, det er de overmaade langt fra, for hvis Ministeren var en klog Mand, vilde han vide, at Problemerne overhovedet ikke kan klares; de er nemlig saa indviklede, at det er helt umuligt at skifte Sol og Vind retfærdigt. Lad være, at en Kommune har en vis lav Skatteprocent, og at dette har tiltrukket visse Befolkningslag; de vil i Almindelighed saa ogsaa sidde med en høj Husleje. Vi kan se paa Problemet her omkring København, hvor det er størst. Det vil give sig Udtryk i, at man har meget større Omkostninger til Rejse ud og ind, end man har, naar man bor nogenlunde nær ved sit Arbejdssted. Saa det at finde ud af, hvad der er Retfærdighed, lader sig overhovedet ikke gøre, det vil enhver vide, som overhovedet kan tænke Problemerne igennem. Man kan udslynge nogle Paastande, og i den Henseende er den højtærede Minister vistnok ikke saa lidt af en Ekspert, men at begrunde dem, saaledes at de kan staa for en saglig Bedømmelse, det er ikke let.

Endelig vil jeg gerne sige et Ord om en enkelt Ting i Lovforslagets § 4. Her var Ministeren ogsaa inde paa sin Valgmødeform og sagde, det lød godt, at man vilde være med til noget, men man vilde ikke betale for det. Nu vil jeg gerne spørge Ministeren: Er det Mening, at en Finanslov skal give mere end Balance i den nuværende Situation? Er det Mening, at man vil have, der skal finde Kapitaloplægning Sted? For jeg vil tillade mig at begrunde dette — og jeg vilde ikke have noget imod, at den højtærede Finansminister hørte efter, for det er Tal, der i høj Grad vedrører hele Finanslovsforslaget. I en Finanslov er der, saa vidt jeg kan bedømme det, for Tiden tre Poster, der betyder noget afgørende med Hensyn til, om Balancen bliver bedre eller daarligere, end man forudsætter; og de tre Ting er — i Almindelighed ikke først og fremmest — Statsindkomst- og Formue-Skat, som er steget stærkt, og Forbrugsafgifterne; og det er og vil sikkert i den kommende Tid i afgørende Grad blive, hvad Sociallovgivningen vil kræve af Penge.

Med Hensyn til Forbrugsafgifter, da har disse i 1934—35 givet 276 Mill. Kr. De er beregnet til i 1935—36 at ville give